

A SZABADÍTÓ

Wilhelm Busch

Wilhelm Busch: A SZABADÍTÓ

Harlem! New York négernegyede! Annak, aki először jár itt, megdöbbentő benyomás. Afrika és nyugati civilizáció keveréke amerikai talajon. Zsebemben a meghívó egy klubba, ahol fekete professzor fog előadást tartani. Kissé elfogódottan lépek be a pazar épület széles ajtaján. A hallban elegáns hölgyek, urak jól szabott öltönyben...

A professzor amerikai faji problémákról beszél... Kicsit nehezen értem az akcentusát... Gondolataim elkalandoznak: ...micsoda utat tettek meg ezek a jogfosztott rabszolgák, mire olyanok lettek, mint a körülöttem ülő gazdagok!

Teljesen elveszítem a professzor beszédének fonalát. Hogy is történt a változás? Hát igen! Fellépett a neves elnök, Lincoln Ábrahám. Hosszú, borzalmas és véres háborút folytatott az USA déli államai ellen - iszonyú polgárháborút. De az eredmény az államok egysége és a rabszolgák szabadsága lett.

Felriadok. A professzor befejezte a beszédét.

A tömegben lemegyek a lépcsőn a hallba. Ott szemembe ötlik valami: egy márvány emlékmű, szikár ember szobra. Megállok előtte. Vajon ki lehet? Hiszen nem is néger. No, persze, fehér márványból alakítva a színes bőrű is fehér lenne. Az arcvonások viszont félreérthetetlenül fehér embert mutatnak.

Elámulok. Ilyen faji ellentétek mellett a négerek felállítják egy fehér ember szobrát a klubházukban?

Ki lehet ez a személy?

Megragadom az éppen ott haladó fiatal úriember karját, és gyatra angol tudásommal eldadogom neki a kérdést, hogy kinek a szobra ez.

És most valami különös történik, amit soha nem fogok elfelejteni: a fiatalember megáll a szobor előtt, sokáig, szinte átszellemülten nézi, aztán így szól: 'Ez Lincoln Ábrahám, a mi szabadítónk.' Olyan ünnepélyesen ejti a szavakat, hogy mélyen megilletődöm.

Valóságos áhítattal áll az emlékmű előtt. Kezét keresztbe teszi a mellén, és halkan egyre ismételtgeti: Lincoln Ábrahám, a mi szabadítónk.

Tekintetem a fiatalemberről a szoborra siklik. Milyen különös - gondolom -, valamikor egy férfi véres csatamezőn harcolt. Ez az ifjú nem volt ott jelen, egyáltalán nem is élt még. De: hogy ma mint szabad ember itt állhat felemelt fejjel, azt ennek a véres küzdelemnek és Lincoln Ábrahámnak köszönheti.

Lassan továbbhaladok. Amikor még egyszer visszatekintek, látom, hogy a fiatalember még mindig ott áll elragadtatva Lincoln szobra előtt.

És átjárja bensőmet a gondolat: így, pontosan így állunk mi, keresztények Krisztus keresztje előtt. Nem voltunk ott, amikor Isten Fia a Golgota véres harcmezején küzdött. Egyáltalán, még nem is éltünk akkor. És mégis: hogy arcunkat felemelve az Atya elé léphetünk, hogy megváltásban lehet részünk a világ, sátán és halál rabszolgaságából, azt az Ő küzdelmének köszönhetjük. Igen, Jézus a mi szabadítónk.

Egy ének szavai jutnak eszembe: 'Engem is, engem is megváltott Ő...'

S mint az a fiatal néger Lincoln szobra előtt, úgy álltam lélekben a Golgota keresztje előtt: Jézus, a mi szabadítónk!

Az éjszakai utcán gyalog mentem vissza a hotelbe. New York nyugtalan forgalma lármásan hullámozott körülöttem. Senki nem vette észre, ahogy csendesen, boldogan dúdoltam:

'Ha a keresztre néz szemem,
melyen a menny Királya halt,
legdrágább kincsem megvetem,
és gögöm is, könnyezve rajt...'

(Wilhelm Busch: Variációk egy témára c. könyvből)